

misforstået, med det formål at lægge en ubekvem historie død.

B.T.-journalister får sig et par større overraskelser, fordi han råber: »Hvad er det for noget svineri?« efter dem. Ekstra Bladet bliver lagt på is. I flere år bliver en ellers meget, meget dygtig journalist, Hans Mortensen, boykottet af Lykketoft. Der er nævnt en episode her med hr. Jens Peter Vernersen i bogen – og Lykketoft – som er meget interessant, og som jeg ikke behøver referere her ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Og det tillader tiden heller ikke, fordi den røde lampe lyser ...

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):
Nej, jeg må hellere lade være, men jeg blev så opslugt af det her ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Tak til kulturministeren. Når jeg ikke greb ind, da Lykketoft blev omtalt flere gange, er det, fordi jeg forstod, det var et citat, så det ikke var kulturministerens egen udtalelse, for så skulle det jo have heddet hr. Mogens Lykketoft.

Dermed er vi næsten færdige med spørgsmålet, men hovedspørgen har det sidste ... Undskyld, hr. Mogens Jensen har kun stillet ét spørgsmål, det er korrekt. Værsgo, hr. Mogens Jensen.

Mogens Jensen (S):
Altså, jeg synes da også, det er en helt urimelig beskrivelse af Ole Krohn, der her kommer frem. Forskellen på den udlægning, som ministeren så har her, af noget fra en Lykketoftbog, som jeg ikke erindrer, og så det, ministeren gør, er jo, at Lykketoft giver udtryk for, hvad ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Det er altså hr. Lykketoft.

Mogens Jensen (S):
... hr. Mogens Lykketoft, tidligere socialdemokratisk partileder – hvad han har givet udtryk for over for en journalist, kommer jo ikke det her skålpund kød ved, fordi det her handler om, at kulturministeren indirekte truer Danmarks Radio. Der er altså fem statsrets- og medieeksperter, der mener, at der er tale om pression, der er tale om en trussel. Der er udtalelser fra Christian Nissen og Lisbeth Knudsen om, at man opfatter, at man var under pres.

Derfor kan dette ikke sammenlignes, vil jeg sige til kulturministeren, og derfor bliver jeg nødt til at spørge kulturministeren, om kulturministeren ikke mener, at kulturministeren har begået en fejl ved at sende den mail. Kulturministeren bør nu få den her sag afsluttet og beklage det, og lad os så komme videre.

Kl. 16.05

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):
Jeg er sådan af natur, og det ved hr. Mogens Jensen også godt, at jeg da gerne beklager mange ting her i livet, for alle kan jo gøre ting bedre. Men i det her tilfælde er den her mail hverken ment som pression eller trussel. Altså, det står fuldstændig klart, når man ser, hvordan modtageren reagerer, og jeg citerer igen Jørgen Kleener, som igen siger, at han overhovedet ikke opfattede den her mail som pression. Det var én blandt mange meningstilkendegivelser under Irakkriegen. Det var en meget hed debat, der var på det tidspunkt.

Og selvfølgelig havde man også som minister en mulighed for at give sin mening tilkende i foråret 2003. Der er ingen krav om, at man skal gøre ditten eller datten eller pjatten. Det her er et spørgsmål om, at bestyrelsesformanden får en orientering, fordi han selv har bedt om det, og derfor er der ikke noget at beklage. Jeg vil ellers gerne beklage alle mulige ting over for hr. Mogens Jensen, som jeg synes er en sympatisk politiker, men jeg kan ikke rigtig beklage noget, når jeg ikke synes, der er noget at beklage.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Fru Elsebeth Gerner Nielsen for at runde af.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):
Det mest besynderlige i den her mail har vi slet ikke diskuteret endnu, og det er, at der ikke står ét ord om, hvad kulturministeren gjorde, da hans ressort blev angrebet af den øvrige regering. Det, jeg mener at man kunne forvente af denne ressorts minister, var, at han gik ind med næb og klør og forsvarede pressefriheden, forsvarede Danmarks Radio over for den øvrige regering. Og i den her personlige mail har kulturministeren ikke skrevet en lyd om, at han gik ind og forsvarede sin institution.

Så er det, jeg må spørge: Hvad er det så, man har en kulturminister til? Kulturministerens fornemste opgave som ansvarlig for en statslig medieinstitution må være at forsvare pressefrihe-